

de har skullet lempe sig lidt efter, har været nødte til af opportunistiske Hensyn i Anledning af Valget ikke at komme i alt for stærk Strid med de radikale allierede, skal jeg lade være usagt, men det er dog faktisk, at i det socialdemokratiske Program staar der ganske tydeligt: „Human Omsorg for syge, gamle og arbejdsudygtige ved Staten“. Det kræves altsaa gjort ved Staten, og arbejdsudygtige og gamle stilles her fuldstændig lige. Skønt ogsaa de Herrers Lovforslag hedder: „Forslag til Lov om Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelse“, har de Herrer dog stillet de gamle anderledes end Invaliderne. De har foreslaaet en fuldstændig Erstatningspligt for Staten overfor Arbejdsinvaliderne, men ikke overfor de gamle. Jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Borgbjerg), hvorfor dette er sket. Hvorfor har man ikke, naar man nu skulde til at blande Alderdomsunderstøttelseslovgivningen ind i dette Spørgsmaal, gjort Skridtet fuldt ud og ogsaa væltet Alderdomsunderstøttelsen helt over paa Staten? Jeg tror, den ærede Ordfører vil opdage, at denne Sammenblanding, denne inkonsekvente Sammenblanding, ikke blot strider mod hans Program, men vil vise sig i Praksis at være uhyre vanskelig at gennemføre. Jeg vil rette et ganske bestemt Spørgsmaal til den ærede Ordfører: Hvis to Personer er blevet 60 Aar og har faaet Alderdomsunderstøttelse og senere bliver syge, er de saa i Henhold til Lovforslaget berettigede til at kræve deres Alderdomsunderstøttelse omstødt og til at indgive Børgering om Invalidforsørgelse? Har den ærede Ordfører tænkt over, at her er et Spørgsmaal af meget stor Betydning, ikke blot for de forsikrede, fordi Minimumstaksterne er forskellige for to gamle alderdomsunderstøttede og to gamle, som er Invalider, men ogsaa for Kommunerne, idet der i samme Øjeblik, dette Spørgsmaal rejser sig, sættes en mægtig kommunal Interesse i Bevægelse; kan nemlig Kommunerne faa de gamle overvæltet, om jeg saa maasige, paa Invalidforsørgelsen, rutter hermed hele Byrden over paa Staten, men hvis de to gamle bliver ved at staa som alderdomsunderstøttede, beholder Kommunen den halve Byrde. Jeg kunde tænke mig Muligheden af, at den ærede Ordfører ved at overveje dette Spørgsmaal vil faa et lille Indtryk af, at heller ikke han har tænkt Spørgsmaalet igennem til Bunds.

Jeg har intet imod, at vi faar Spørgsmaalet frem her i Salen, og jeg har intet imod, at vi faar det frem paa Valgtribunerne. Jeg for mit Vedkommende skal

være meget glad ved at bruge denne Sag som et Bevis paa, at der i Virkeligheden er langt større Enighed blandt Venstres Vælgere, ogsaa programmæssig set, end man fra visse Sider har fundet det hensigtsmæssigt under denne Debat at lade komme til Orde.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) begyndte med meget nøjagtigt at angive sit Standpunkt til en Enkelthed i Lovforslaget, efter min Opfattelse en ret vigtig Enkelthed, men dog kun en Enkelthed. Han sagde, at det var urimeligt kun at give Understøttelse ved en bestemt Invaliditetsgrad og, hvis ikke netop denne Grad er naaet, saa ikke at give Understøttelse. Han henviste til, hvad jeg netop stod med i Haanden: vor Programudtalelse af 1916, hvori den samme Anskuelse udtales. Det hedder nemlig her: „Personer, der paa Grund af medfødt eller erhvervet Svaghed i en yngre Alder er blevet Arbejdsinvalid, faar en aarlig Understøttelse, der retter sig efter Invaliditetsgraden“. Spørgsmaalet om Enkeltheder har imidlertid, forekommer det mig, ved denne Debat ikke været af afgørende Karakter, men jeg kan ikke have noget imod, at ogsaa dette Spørgsmaal er ført frem, og jeg har kunnet angive min Tilslutning til det ærede Medlems Opfattelse paa dette Punkt. Men det karakteristiske for det ærede Medlems videre Tale var derefter, at han, som meget nøje havde angivet, hvad han mente om en Enkelthed, derefter talte om det, der er Kernen i denne Debat, uden i mindste Maade at sige, hvilket Standpunkt han tog. Jeg har sagt, aldeles ubetinget, at jeg staar paa Standpunktet: den vederlagsfrie Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelse; det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) har meget tydeligt fastholdt sit Kommissionsstandpunkt i det store og hele, selv om han har villet holde sig fri af visse Enkeltheder, men det ærede Medlem fra Odder angav ikke med et Ord sin Stilling hertil. Han sagde blot i Almindelighed, at der var Uenighed derom indenfor hans Parti. Nu vil det jo være rimeligt, da det ærede Medlem overhovedet er traadt frem i denne Debat, at han saa siger, paa hvilken Side han staar i dette store, afgørende principielle Spørgsmaal, det, som er Genstanden for Diskussionen her.

Det ærede Medlem fra Odder mener, at der er nogen Uoverensstemmelse ogsaa indenfor det radikale Venstre om dette